ఆత్రతగా కవరు చింపాడు సుధాకర్. "హుర్రే! ఎల్లుండి నాకు ఇంటర్వ్యూ ... కంపెనీలో!" ఉత్సాహంగా చెప్పాడు.

అందరూ సంతోషంగా చూశారు. సుధాకర్ పక్కనే కూర్చుని ఉన్న ప్రసాద్ — ఎదురింటి వా రబ్బాయి—"బెస్టాఫ్ లక్" అంటూ మిత్రుని భుజం చరిచాడు.

"ఈ శుభ సమయంలో అందరికీ స్వీటు" అంటూ పాకెట్ విప్పింది సుమతి. "ఇక రెండో వార్త వినండి! ఇందాకనే ఆఫీసుకి ఫోన్‌చేసింది, ప్రెస్‌లో పనిచేస్తున్న ఒక్ర ఫ్రెండ్. మాలతి రిజల్ట్సు వచ్చాయుట." ఎఫెక్ట్ కోసం కాస్సేపు ఆగింది.

"నువ్వా,— నీ సస్పెన్సూ! త్వరగా చెప్పవే, తల్లీ!" విసుక్కుంది మాలతి.

"తమరికి బి. ఎ. ఫస్ట్ క్లాస్‌లో పాసయినట్లు తెలిసింది." అనౌన్స్‌మెంట్ పూర్తి చేసి చప్పట్లు కొట్టింది సుమతి. "ఇదిగో బహుమతి!"

"అక్కా!" ఆనందంగా సుమతిని వాటేసుకుంది మాలతి. పాకెట్ విప్పుతూ "ఎంత బాగుందే చీర! ఈ టై ఏమిటి?" అంది.

"అది అన్నయ్యకోసం! అన్నయ్యా! ఇది చాలా లక్కీ 'టై'ట. అది వేసు

శ్యామల

కొని ఇంటర్వ్యూకి వెళితే దాని వశీకరణ శక్తికి లొంగని వాడు ఉండడట.

"అమ్మా! నీకూ ఓ గుడ్ న్యూస్. మామయ్య రేపు ఇక్కడికి వస్తున్నాడట— ఇందాక వాళ్ళ ఊరాయన ఒకరు కనిపించి చెప్పారు. నాన్నగారూ! మీకూ ఉంది శుభ వార్త... వచ్చే వారం నించి స్వామి చిన్మయా లెక్చర్స్ మొదలవుతాయిట మన ఊర్లో." అలిసిపోయినట్లు కూలబడింది సుమతి, తల్లి ఇచ్చిన కాఫీ అందుకుంటూ.

"నిజంగానే చాలా వార్తలు మోసుకొచ్చా వమ్మా!" చిరునవ్వుతో అన్నారు గోపాలరావుగారు.

"అందరికీ తెచ్చావు శుభ వార్తలు. నాకు తేలేదు!" నవ్వాడు ప్రసాద్.

"నీకా ... ఉండు, ఆలోచిస్తాను— ఏమయినా తడుతుందేమో?" జవాబిచ్చింది సుమతి. "అయినా, నీకు నేనేం శుభవార్తలు తేగల నబ్బా?!"

"నువ్వే తీసుకురావాలి నా శుభ వార్త — ఇంకెవరికి సాధ్యమవుతుంది?" అందరూ ఆ మాటలను హాస్యంగా తీసుకున్నా, వాటిలోని శ్లేషని సుమతి గ్రహించింది. అతని మనసు తన మీద లగ్నమయినట్లు అడపాతడపా సూచనలు ఇస్తున్నాడు — అనుకుంది.

• • •

మరునాడు అన్నతోబాటు స్టేషన్‌కి వెళ్ళిన సుమతికి, మాలతికి అక్కడ ప్రసాద్ కనిపించాడు. రైలు కదిలాక ఇంటికి తిరిగి వస్తూంటే స్నేహితురాలిని కలుసుకోవాలని వెళ్ళిపోయింది మాలతి. సుమతితో నిశ్శబ్దంగా కొంత దూరం నడిచాక ఉపోద్ఘాతం లేకుండా అన్నాడు ప్రసాద్: "సుమా! చిన్నప్పటి నుంచి ఎదు రెదురు ఇళ్ళలో పెరిగాం మనం. నువ్వు మా ఇంటికే వచ్చేయాలని నా కోరిక." కాస్సేపు ఏమీ మాటాడలేదు సుమతి. "నేను ఫ్రాంక్‌గా మాట్లాడితే, ఏమీ అనుకోవుగా, ప్రసాద్?! కోపం తెచ్చుకోనని ప్రామిస్ చేయి!"

"నువ్వు మనసు విప్పి మాటాడటమే నాకు కావలసింది. ప్రామిస్! సరేనా?" నవ్వుతూ సుమతి చేతిలో చేయి వేసి ప్రామిస్ చేశాడు.

"నీ జీతం నెలకు నాలుగు వందలు ఉంటుందేమో, ప్రసాద్? ఈ డబ్బుతో నువ్వు మీ అమ్మ, నాన్నగార్లని సపోర్టు చేయాలి. ఇద్దరు తమ్ముళ్ళ చదువులు పూర్తి కావాలి. చెల్లెలి పెళ్ళిచేయాలి. ఇన్ని బాధ్యతలు నీ జీతంతో నెరవేర్చటమంటే—" అర్థోక్తిలో ఆగింది సుమతి, అతని ముఖంలో మారుతున్న రంగులని చూస్తూ.

ప్రసాద్‌కి ఆ మాటలు ఏదో అవమానంగా తోచినా, ఇచ్చిన ప్రామిస్‌కి కట్టుబడిపోయి నిగ్రహించుకొని అన్నాడు: "నాన్నగారికి పెన్షన్ ఉన్నది. పెద్ద తమ్ముడి ఎమ్. ఎ. ఈ ఏటితో అయిపోతుంది. వాడికీ ఉద్యోగం వస్తే బాధ్యతలు నాతో పంచుకుంటాడు."

"అదంతా నిజమే! కాని, నా కోరికలు వేరు, ప్రసాద్! తిండి, బట్టలకి, ఇంకా కనీస సుఖాలకి వెతుక్కో నక్కర్లేని జీవితం పొందాలనేది నా ఆశ. నా కలల్లోని రాజకుమారుడు నన్ను కారులో కాకపోయినా, స్కూటర్ పైనయినా తిప్పగలగాలి. ఇంకా అందమైన పూలతోట ఉన్న చిన్న బంగళా — ఇటువంటి కలలెన్నో!"

"నీ మనసు తెలియక అడిగాను, సుమా! క్షమించు. వస్తాను!" పక్కనున్న సందులోకి వెళ్ళిపోయాడు ప్రసాద్.

ఏదో తెలియని భావాలతో మనసు భార మవగా, నిట్టూర్చి నడక సాగించింది సుమతి.

• • •

"సుమా! అన్నయ్య ఉత్తరం రాశాడమ్మా." ఆఫీసు నించి రాగానే కూతురుతో చెప్పారు గోపాలరావుగారు.

"అన్నయ్య ఆఫీసులో కాలేజీ మిత్రుడొకడు కలిశాడట — శ్రీరామ్ అనే అతను. నిన్ను అతనికి ప్రపోజు చేస్తే బాగుంటుందని రాశాడు. రేపు ఆదివారం శ్రీరామ్ నిన్ను చూడటానికి ఈ ఊరు వచ్చి, తిరిగి ఎల్లుండి వెళ్ళిపోతాడట ... ఏదో ఈ సంబంధం కుదిరి నీ పెళ్ళయిపోతే మాకు హాయిగా ఉంటుంది."

"అంటే ఇప్పుడు మీకు భారంగా ఉన్నా నంటారా?" అలకగా అంది సుమతి.

ఆయన నవ్వారు. "అవేం మాటలమ్మా? నేను రిటైరయిన ఈ ఏడాదిలో అన్నయ్యకి ఉద్యోగం దొరక్కపోతే ఉద్యోగం సంపాదించి, మమ్మల్ని ఆదుకున్నావు — నీవు భారం ఎలాగవుతావు? కాని, ఆడపిల్ల సంపాదన మీద ఆధారపడటం మాకూ చిన్నతనమే, తల్లీ!"

"మీరు అట్లా మాట్లాడితే నాకు నచ్చదు, నాన్నా! పెంచి పెద్దచేసి, చదువు చెప్పించినందుకు పెద్దతనంలో మిమ్మల్ని అన్నయ్య ఆదుకొని కనిపెట్టుకోవాలికాని, నేను ఏదయినా సాయం చేస్తే అది మీకు చిన్నతనం అవుతుంది! ఆడపిల్లనీ, మగపిల్లవాడినీ—ఇంత భేదంగా ఎందుకు చూస్తారు?!" ఆవేశంగా అడిగింది.

అంత ఆవేశానికీ చిరునవ్వే సమాధానంగా ఇచ్చారాయన.

• • •

శ్రీరామ్ వచ్చి వెళ్ళాడు. ఇంట్లో అందరికీ నచ్చాడతను. మంచి ఉద్యోగం. చక్కని రూపు రేఖలు. అభ్యంతరం చెప్పడానికి ఏమీ లేదు. ఉన్న రెండెకరాల పొలమూ అమ్మేస్తే, పదివేల వరకయినా కట్నం ఇచ్చి ఈ సంబంధం స్థిరపరుచుకోవా లనుకున్నారు సరస్వతి, గోపాలరావుగారు. శ్రీరామ్‌కి సుమతి నచ్చినట్లు, అతని ఊరికి వెళ్ళి తక్కిన విషయాలు అతని పెద్దలతో మాట్లాడవలసిందని తండ్రికి ఉత్తరం వ్రాశాడు సుధాకర్. ఆ ఉత్తరం సుమతికి చూపించారు గోపాలరావుగారు.

"అతను నాకు నచ్చలేదు, నాన్నా!"

ఆశ్చర్యంతో అవాక్కయినారు ఆయన. కాస్సేపటికి తెప్పరిల్లి, "ఎందుకని?" అని అడిగారు.

"అతనికి పెద్ద జీతం ఏమీ లేదు, నాన్నా! సిటీలో ఆ డబ్బుతో సుఖంగా ఉండలేమేమో?"

"సుమా! బాగా ఆలోచించుకొనే మాట్లాడుతున్నావా? లక్షాధికారులతో వియ్యమందటానికి మనం లక్షాధికారులమా?"

"నా కోరిక, ఆశ అదే." నిమిషం ఆగి అంది: "డబ్బు ఒక్కటే కారణం కాదు, నాన్నా! మేము మాట్లాడుకుంటున్నప్పుడు అతను మాటల్లో ఏదో విషయంలో అబద్ధం చెప్పాడు. తరవాత నేను గ్రహించాను అది అబద్ధమని. ఎందుకో అబద్ధం చెప్పే వ్యక్తిని నేను జీవితమంతా భరించలే ననిపించింది."

• •

ఆ రోజు సుమతి దూరపు బంధువు, వరసకి మేనమామ అయిన సత్యంగారు వచ్చారు వాళ్ళ ఇంటికి.

"మా అబ్బాయి శ్యామ్‌కి అమెరికాలో పై చదువులకి సీటు, స్కాలర్‌షిప్ వచ్చాయి. వచ్చే నెలలోనే ప్రయాణం. పెళ్ళిచేసి పంపించాలని మా ఆలోచన. వాడూ ఒప్పుకున్నాడు. సంబంధాలు చాలానే వస్తున్నాయి" అంటూ చెప్పారు.

"మా సుమతికీ పెళ్ళి చేయాలనే చూస్తున్నాం. అదృష్టం ఉంటే మన రెండు కుటుంబాలకీ సంబంధం కుదురుతుందేమో?" అన్నది సరస్వతి.

"ఆయనతో మన మెక్కడ తూగగలం, సరస్వతీ? వాళ్ళకి ఆలోచనలు ఎన్నివేల మీద ఉన్నాయో?" అన్నారు గోపాలరావుగారు.

వివేకం

తప్పు చేశానని ఒప్పుకోడానికి ఎవరూ సిగ్గుపడ నవసరంలేదు. మనిషి నిన్నటి కన్న నేడు మరింత వివేకవంతుడవుతాడు.

—పోప్

సత్యంగారు నవ్వేశారు. "అన్నీ నచ్చితే కట్నకానుకల దేముంది, బావగారూ? పిల్లకీ, పిల్లవాడికీ అమెరికా వెళ్ళే ఛార్జీలు అవతలి వాళ్ళు పెట్టుకుంటే చాలని చూస్తున్నాం. అంతే! పది హేను వేలుకూడా అవదు. సుమతికేం బంగారు—బొమ్మ. మీరు ఆలోచించుకొని కబురు చేస్తే అబ్బాయి వచ్చి చూసి వెళతాడు."

ఆ రాత్రి తల్లికి చెప్పింది సుమతి: "అమ్మా! మామయ్యగారి అబ్బాయి శ్యామ్‌ని చేసుకుంటే నేను బాగా డబ్బున్న కుటుంబంలోకి వెళ్ళే మాట నిజమే! కాని, పదిహేను వేలు ఇవ్వనిదే నేను అక్కర్లేదనుకొనే సంబంధం నాకు అక్కర్లేదమ్మా. నాన్న పొలం అమ్మి లంచం (నేను కట్నం అననమ్మా, లంచం అనే అంటాను!) ఇవ్వకపోతే నన్ను పెళ్ళి చేసుకోని మహానుభావుడిని నేను చేసుకోలేను. చేసుకున్నా ప్రేమించలేను!"

కూతురి మొండితనం తెలిసిన తల్లి ఏమీ వాదించలేదు. "ప్రతి సంబంధం లోనూ లోపాలు ఎంచుతావు. నీకు పెళ్ళి ఎలా అవుతుందే?!" అని గొణిగింది.

సుమతి నవ్వేసింది. "పెళ్ళవకపోతే, హాయిగా ఇలాగే ఉంటానమ్మా! అంతేకాని, ఎవరో ఒకరిని చేసుకొని తరవాత బాధ పడుతూ ఉండలేను. అయినా, నేను కలలు కనే రాజకుమారుడు ఏదో ఒక రోజుకి రాకపోడు. కాకపోతే కాస్త ముందూ, వెనకా — అంతే!"

• • •

సుమతికి తన సహోద్యోగి రాజేంద్రతో మంచి స్నేహం ఏర్పడింది. "మనం పెళ్ళిచేసుకుందాం" అని అతను అడిగిన రోజున ఆమె ఆశ్చర్యపోలేదు. ఆలోచించి జవాబిస్తానన్నది. 'అతనికి తను కోరుకునే డబ్బు, ఆస్తి ఉన్నాయి. కట్నకానుకలు అక్కర్లేదన్నాడు కనక విశాల భావాలు ఉన్నాయని తెలుస్తున్నది. అందరితో సరదాగా కబుర్లు చెపుతూ స్నేహంగా ఉంటాడు. ఇంకా తనకు ఎందుకీ ఆలోచనలు? కాని ... కాని, "ఎస్" అనాలంటే ఏవో శంకలు. ఏదో జంకు. ముందుకి వేస్తే, తిరిగి వెనక్కి తీసుకోగలిగే అడుగు కాదు. తన పెళ్ళయిపోతే అమ్మకి, నాన్నకి నిశ్చింతగా ఉంటుంది. ఆ తర్వాత మాలతికి పెళ్ళి చేయాలని వాళ్ళ ఆలోచన. తను ఎందుకిలా తాత్సారం చేస్తున్నది?!

మరునాడు ఆఫీసులో రాజేంద్రని మామూలు ఫ్రెండ్ దృష్టితో కాక, ఇతనికి భార్య నయితే ఎలా ఉంటుందీ అనే ఆలోచనతో చూడసాగింది అప్రయత్నంగానే. ఆ మధ్యాహ్నం ఎవరో ముసలాయన వచ్చి రాజేంద్ర గదిలో కూర్చుని మాట్లాడటం చూసింది. ఇంటర్‌వెల్‌లో అడిగింది: "ఆయన ఎవరు? అప్పుడప్పుడు వస్తూ ఉంటారు కదా?"

రాజేంద్ర జవాబిచ్చేలోపల మరొక మిత్రుడు అన్నాడు: "మీకు తెలియదా, సుమతిగారూ? రాజేంద్రని చిన్నతనంలో ఎత్తుకొని పెంచాడట. వాళ్ళ ఇంట్లో సర్వెంట్. ఇప్పుడు ఈ ఊర్లో ఉంటున్నాడట. రాజేంద్ర వద్దకు అడపాదడపా వచ్చి డబ్బు అడుగుతూ ఉంటే కాదనలేక ఇస్తూ ఉంటాడు."

చిన్ననాటి సర్వెంట్‌ని ఇంకా గుర్తుపెట్టుకొని సాయం చేస్తున్న రాజేంద్ర ఔదార్యానికి మెచ్చుకోలుగా అతనివైపు చూసింది సుమతి. అతని ముఖంలో చిరునవ్వు ఉన్నా, కళ్ళు సుమతిని సూటిగా చూడటం లేదు. ఏదో అనుమానం తోచి తర్వాత ఒంటరిగా కలిసినప్పుడు నిలదీసి అడిగింది, ఆ వృద్ధుడెవరని?

"నీతో అబద్ధం చెప్పలేను, సుమతీ! ఆయన నా తండ్రి. పల్లెటూర్లో ఉంటాడు. నాకు ఆ పల్లెటూరి పద్ధతులు అలవాటుపోయి నచ్చక, అక్కడికి వెళితే హాయిగా ఉండదు. అందుకని ఎప్పుడూ వెళ్ళను. ఆయనే నన్ను చూడటానికి అప్పుడప్పుడు ఇక్కడికి వస్తాడు. చదువురాని ఆ పల్లెటూరి వ్యక్తిని తండ్రిగా నలుగురికీ పరిచయం చేయాలంటే మొహమాటం అనిపించి, ఆ విధంగా చెప్పాను వాళ్ళతో!"

భావోద్రేకంతో కాస్సేపు మాట్లాడలేక పోయింది సుమతి. "'పితృదేవోభవ' అంటారు మనవాళ్ళు. దైవంగా చూడలేకపోతే పోనివ్వు. తండ్రిగా కూడా చెప్పుకోలేక పోయావంటే, జన్మ నిచ్చిన తండ్రిని, తండ్రిగా చెప్పుకోవటానికి వెనకాడావంటే — ఎంత చిన్న మనసు నీది!"

"సుమతీ!" కోపంగా అన్నాడు రాజేంద్ర. "నేను ఆయన కేమీ తక్కువ చేయలేదు. ప్రతి నెలా డబ్బు పంపిస్తుంటాను, తెలుసా?"

నిరసనగా చూసి, మరేమీ మాట్లాడకుండా అక్కడినించి వచ్చేసింది సుమతి.

ఆ తర్వాత కొద్ది రోజులకే సుమతి చెల్లెలితో చెప్పింది: "మాలా! నువ్వు నా పెళ్ళితో వంతు పెట్టుకు కూర్చోవద్దే! నా మనసు నాకే అర్థం కావటం లేదు. ఎప్పటికయినా పెళ్ళిచేసుకుంటానో లేదో, చేసుకున్నా ఎవరిని చేసుకుంటానో నాకే తెలియకుండా అయోమయంగా ఉంది!"

ఆరు నెలలకే మాలతి తల్లిదండ్రులు చూసిన సంబంధం బుద్ధిగా చేసేసుకొని ఆనందంగా కాపరానికి వెళ్ళిపోయింది.

'నీది గులాబీ పూవు వంటి మెత్తని మనసు, మాలా! నెమ్మదికి, అమాయకతకి ఆలవాలమైన నువ్వు ఎవరిని చేసుకున్నా సుఖపడి, అతణ్ణి సుఖపెట్టగలవు. దేవుడు కూడా నీకు బహుమతిగా మంచివాడిని ప్రసాదించాడు' అనుకుంది సుమతి, ముచ్చటగా ఉన్న జంటని చూస్తూ.

పెళ్ళయినాక మొదటి దీపావళికి ఇంటికి వచ్చిన కొడుకుతో, కూతురితో, అల్లుడితో ఇల్లు సందడిగా ఉంది. గుమ్మం దగ్గిర నిలబడి అందమైన దీపాలను, నలుగురూ కాలుస్తున్న టపాకాయలను చూస్తూ ఉన్నది సుమతి. ఎదురింటి గేటు వద్ద ప్రసాద్ నిలబడి ఉన్నాడు, తమ్ముళ్ళతో కలిసి ఏవేవో టపాకాయలు కాలుస్తూ. తనని పెళ్ళి చేసుకోమని అతను అడిగి దాదాపు ఏడాది

ముద్దు మురిపెము

—ఎస్. ఆర్. నాయక్ (చిత్తూరు)

అయింది. ఇంకా ఎందుకు పెళ్ళిచేసుకో లేదో?! తనపైన ప్రేమవల్లనేనా? ఆశ్చర్యంగా అనుకుంది.

ఆలోచనల్లో ఉండగానే ప్రసాద్ తల్లి ప్లేటులో స్వీట్స్ తీసుకొనివచ్చి సరస్వతమ్మగారికి ఇచ్చింది. పండగల్లో పిండివంటలు ఇచ్చిపుచ్చుకోవటం వాళ్ళ కుటుంబాలలో మామూలే. ఆవిడ చెపుతున్న మాటలు అనుకోకుండా సుమతి చెవిని పడ్డాయి.

"ప్రసాద్‌కి బొంబాయిలో వేరే పెద్ద ఉద్యోగం చూశాడు మా అన్నయ్య. రమ్మని రాస్తే పెద్దతనంలో నాన్నని విడిచి పెట్టి రాలేనంటూ రాసేశా డమ్మా! వాళ్ళ నాన్నగారికి ఏడాదిక్రితం గుండెపోటు వచ్చినప్పటినించి ఆరోగ్యం సరిగాలేదు కదా, వదినా? రెండోవాడు ఉద్యోగరీత్యా వేరే ఊర్లో ఉంటున్నాడు. మూడో వాడి చదువూ పై ఊర్లోనే. ఇక తనూ వెళ్ళిపోతే వాళ్ళ నాన్న దిగులుతో మరీ దిగజారిపోతాడని అలా రాశాడు..."

రాజేంద్రకీ, ప్రసాద్‌కీ ఎంత తేడా! సుమతికి మనసులో సాగర కెరటాలవలె భావాలు ఉవ్వెత్తున ఎగిరి పడుతున్నాయి.

ఆవిడ చెప్పుకుపోతూనే ఉంది: "ఈ మధ్యనే ప్రసాద్‌కి, రెండో వాడికి సంబంధాలు వచ్చాయి. అమ్మాయి లిద్దరూ అన్నదమ్ముల పిల్లలట. చక్కగా ఉన్నారు. పదేసి వేలు కట్నాలు ఇస్తామన్నారు. నేనూ ఆశపడిన మాట నిజమే. ఈ పెళ్ళిళ్ళు కుదిరితే ఆ డబ్బుతో మా ఆఖరుదాని పెళ్ళి చేయవచ్చని! ప్రసాద్ అసలు పెళ్ళికే ఒప్పుకోలేదు. రెండో వాడిని చేసుకోమన్నాడు, అమ్మాయినచ్చితే. కట్నం తీసుకోవటానికిమాత్రం వీల్లే దన్నాడు. 'ముగ్గురు అన్నలం కలిసి చెల్లెలి పెళ్ళి చేయలేమా? ఎవరిదో డబ్బు తీసుకోవాలా!' అని పోట్లాడాడు."

ఎంతో ఆస్తి ఉన్న శ్యామ్ కట్నం కావాలనుకున్నా, ఏమీ లేని ప్రసాద్ తన ఇంట్లో ఎవరూ కట్నం తీసుకోవటానికి వీల్లేదన్నాడు!

"వాడి మనసు సుమతి పైన ఉందని మా అందరికీ అనుమానం! ఎప్పుడు పెళ్ళిచేసుకుంటావని నిగ్గదీసి అడిగితే— 'సుమతి పెళ్ళయినాక' అన్నాడు."

ప్రతి పువ్వు మీద వాలే భ్రమరాల్లాంటి పురుషులున్న ఈ లోకంలో ప్రసాద్ ఇంకా తన కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు. స్కూటర్ లేదని, బంగళా లేదని తను కాదన్నది ఇతనినేనా? 'ఎంతో తెలివైనదాన్ననుకునే నేను ఇంత మూర్ఖురాలినా?' కలవరపడింది సుమతి.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం ఎదురింటికి వెళ్ళి వస్తున్న సుమతిని అడిగింది మాలతి హాస్యంగా: "అక్కా! నీ కలల్లోని రాజకుమారుడు దర్శనమయే దెప్పుడు? అస లెప్పటికయినా కనిపిస్తాడంటావా?"

"చాలాకాలంగా కనిపిస్తూనే ఉన్నాడు, మాలా! నేనే గుర్తించలేకపోయాను" అంటూ సుమతి వెనకగా వస్తున్న ప్రసాద్ వైపు చూసింది చిరునవ్వుతో. *